

Hodný dozorce

Dobro se na mě usmálo. Tentokrát v podobě odporujícího obličej plného jizviček po neštovicích. Černé oči metají hrozné blesky, hlas je hrubý a hlučný. Ve svém nitru cítím k tomuhle velkému neotesanci se zničující mocí averzi.

Přítloukáme kolejnice a vykládáme kolejové vozíky plné traverz. Dorazili jsme sem po několikadenní cestě. Kolem nás jsou strážníci, i oni pracují jako my, a na všechny dohromady ostražitě dohlížejí černé uniformy se znakem smrtihlava.

Už několik dnů jen stěží stačím ostatním a závistivě sleduji nohy, které mají dosud obuté boty, moje lodě už odplachtily. Ty boty pro mě znamenaly hrozně moc. Podrážky zevnitř vypodložené ukrytými poznámkami, až byly dvakrát tak tlusté, špičky vyspravené kousky z pytlů od cementu. Podobné krádeže tu jsou časté. Výměnou mi nechali pár děravých, příliš širokých bagančat, do nichž všemi dírami táhne. A taky život, ten mi ukradli. Kráčím a nic nevidím, upírám oči na nohy, které vláčím před sebou. Nevrlý a hlučný hlas mi připomene, ať si pospíším.

Po obličejích mi stékají studené slzy, utrpení ze zmrzlých nohou je k nepřehltění. V práci pak buším do hřebíků se vším vztekem a beznadějí.

Ošklivému obličej s mohutným hlasem nic neujde. Zhurta mi vytrhne kladivo z ruky a rozkáže, ať jdu za ním. Zavede mě poblíž ohně s dřevem, kam na nás není vidět. Svým ošklivým hlasem projevuje pobouření, ostentativně gestikuluje, jeho pohled ale vyzařuje prostoduchou dobrotu a novinami mi tře zmrzlé nohy.

Pak vytáhne z brašny pár dřeváků s koženým svrškem a nasazuje mi je. Tím neodůvodněným gestem mi navrácí život a současně riskuje ten svůj. Po čtyři měsíce se můj hodný strážce stal utajeným, pozorným a soucitným přítelem. Během té doby nebyla práce tak vyčerpávající a dny tak dlouhé, protože jsem se v jeho očích viděla jako lidská bytost.

Při jeho odchodu jsem znovu mohla plakat a zase doufat v lidskou dobrotu.